

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(91) 358 endelig udg. - SYN 362

Bruxelles, den 18. november 1991

Forslag til RADETS DIREKTIV

om fastsættelse af nærmere regler for indbyrdes tilnærmelse af programmer
for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien
med henblik på at bringe den til ophør

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. Indledning

I overensstemmelse med Rådets direktiv 78/176/EØF af 20. februar 1978 om affald fra titandioxidindustrien⁽¹⁾, især artikel 9, forelagde Kommissionen den 18. april 1983 Rådet et direktivforslag om indbyrdes tilnærmelse af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien med henblik på at bringe den til ophør og om forbedring af konkurrencevilkårene i denne sektor⁽²⁾, med hjemmel i artikel 100 og 235 i EØF-Traktaten.

Forslaget blev i overensstemmelse med EØF-Traktatens artikel 149, stk.2, ændret i 1984⁽³⁾ og har siden været til drøftelse i Rådet adskillige gange. Som følge af Den Europæiske Fælles Akts ikrafttræden ændrede Kommissionen forslagets retsgrundlag, idet det blev baseret på EØF-Traktatens artikel 100A.

Imidlertid vedtog Rådet på mødet den 24. og 25. november 1988 en fælles holdning, hvorefter det kommende direktiv skulle baseres på EØF-Traktatens artikel 130S.

På trods af udtalelsen fra Europa-Parlamentet, som var blevet hørt af Rådet om denne ændring, og som fandt det af Kommissionen foreslåede retsgrundlag i orden, vedtog Rådet det pågældende direktiv med hjemmel i artikel 130S.

(1) EFT L 54 af 25.2.1978, s. 19.

(2) EFT C 138 af 26.5.1983, s. 5.

(3) EFT C 167 af 27.6.1984, s. 9.

Da det korrekte retsgrundlag for direktiv 89/428/EØF⁽⁴⁾ efter Kommissionens opfattelse er artikel 100A, indbragte Kommissionen i henhold til EØF-Traktatens artikel 173, stk. 1, sagen for Domstolen den 28. september 1989 med påstand om annullation.

Domstolen har med sin dom af 11. juni 1991 fundet, at det korrekte retsgrundlag er EØF-Traktatens artikel 100A, og annulleret direktiv 89/428/EØF⁽⁵⁾, idet der mangler et korrekt retsgrundlag.

Domstolens annullationsdom har betydelige retlige virkninger, idet de nationale retsakter til gennemførelse af direktiv 89/428/EØF har mistet deres EF-retlige hjemmel.

Der kan her erindres om, at medlemsstaterne i medfør af artikel 12 i det annullerede direktiv 89/428/EØF skulle have sat de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, i kraft senest den 31. december 1989, og at gennemførelsen stort set er fuldført i de medlemsstater, der har opfyldt deres forpligtelser i denne henseende.

Bortset fra direktivets retsgrundlag og dets undtagelsesbestemmelser vedrørende gennemførelsen, er dets øvrige bestemmelser i overensstemmelse med dets målsætning, nemlig fjernelse af konkurrenceforvridningen og beskyttelse af miljøet. Derfor finder Kommissionen ikke, at medlemsstaterne bør annullere de retsakter, de har vedtaget til gennemførelse af direktivet.

(4) EFT L 201 af 14.7.1989, s. 56.

(5) Dom af 11.6.1991, sag nr. C-300/89, Kommissionen-Europa-Parlamentet mod Rådet (endnu ikke offentliggjort).

Endelig har den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, ifølge EØF-Traktatens artikel 176 pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

Med dette for øje forelægger Kommissionen nu Rådet og Europa-Parlamentet et nyt direktivforslag, der bygger på EØF-Traktatens artikel 100A.

For hurtigt at udfylde det midlertidige retstomme rum, som annullationsdommen har skabt, finder Kommissionen det hensigtsmæssigt at lade det nye forslag indeholde sådanne bestemmelser, at der sikres kontinuitet i den materielle virkeliggørelse af målsætningerne i det annullerede direktiv 89/428/EØF. Dette gælder naturligvis hverken for det annullerede direktivs retsgrundlag eller for dets bestemmelser om undtagelser fra tidsplanen for iværksættelsen, hvilket ville være i strid med kravene i EØF-Traktatens artikel 100A.

Derfor opfordrer Kommissionen de øvrige institutioner til at fremme vedtagelsesproceduren mest muligt.

2. Retsgrundlag

I det foreliggende direktivforslag fastsættes de nærmere regler for indbyrdes tilnærmelse af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra gamle industrivirksomheder inden for titandioxidproduktionen med henblik på at bringe dem til ophør, i overensstemmelse med artikel 9 i Rådets direktiv 78/176/EØF af 20. februar 1978 om affald fra titandioxidindustrien.

De nationale programmer for nedbringelse af forureningen i denne sektor er iværksat af miljøbeskyttelseshensyn, men behovet for harmonisering af dem er opstået, fordi den konkurrenceforvridning, forskellene mellem disse programmer er årsag til, må fjernes.

Eksistensen af forskellige nationale regler for konkurrerende industrivirksomheder inden for produktion af titandioxid medfører nemlig betydelige økonomiske forskelle, især hvad angår de investeringer, som den pågældende industri er nødt til at foretage, og som påvirker slutproduktets pris.

De medfører desuden, at medlemsstaternes miljø beskyttes i forskellig grad.

Af disse grunde må programmerne harmoniseres.

Med denne målsætning vil det foreliggende direktivforslag, i overensstemmelse med grundlaget for Domstolens annullationsdom, bidrage til gennemførelsen af det indre marked og dermed falde ind under artikel 100A's anvendelsesområde.

Derfor har det foreliggende direktivforslag EØF-Traktatens artikel 100A som retsgrundlag, hvorved Domstolens dom af 11. juni 1991 i sag nr. C300/89 opfyldes.

3. Direktivforslagets indhold

Det foreliggende direktivforslag indeholder de samme tekniske bestemmelser (forbud mod dumping og udledning samt grænseværdier) som det annullerede direktiv 89/428/EØF, således at der opnås kontinuitet i den materielle virkeliggørelse af de målsætninger om miljøbeskyttelse, som Rådet fastlagde i 1989.

Kommissionen finder denne metode hensigtsmæssig, dels på grund af den lange politiske debat, der gik forud for vedtagelsen af det annullerede direktiv 89/428/EØF, dels som følge af de væsentlige økonomiske aspekter af de investeringer, som de berørte industrivirksomheder allerede har foretaget for at anvende den teknik, der er egnet til behandling af titandioxidaffald, således at målene i det annullerede direktiv 89/427/EØF kan nås efter tidsplanen heri.

Desuden har ovennævnte annullationsdom skabt et midlertidigt retstomt rum, som kan indvirke negativt på miljøet og på konkurrenceforholdene i titandioxidsektoren. Det må hurtigt udfyldes gennem vedtagelse af et nyt direktiv, som genskaber den materielle situationen, som den var i 1989.

Den tidsplan, som det annullerede direktiv 89/428/EØF fastsatte for iværksættelsen, er dog stort set forældet, hvorfor der i det foreliggende forslag fastsættes nye datoer, der ligger inden for den nærmeste fremtid.

På denne baggrund foreslås der følgende tidsplan:

- De vigtigste dele af det annullerede direktiv 89/428/EØF skulle have været og er rent faktisk gennemført mellem den 31.12.1989 og den 30.6.1990 i flere medlemsstater (som ikke af denne grund skal stilles endnu ringere end de andre medlemsstater)
- EF-retssikkerheden må hurtigst muligt genoprettes på dette område.

Der er forskellige tidsplaner for nedbringelse af udledningerne til vandmiljøet og i luften.

A. Udledninger til vandmiljøet

Efter tidsplanen i artikel 3 og 6 i det foreliggende forslag fastsættes der følgende datoer:

- 31. Januar 1993 (31.12.1989 i det annullerede direktiv 89/428/EØF)

1. Forbud mod dumpning (udkastning i vandmiljøet fra skib eller luftfartøj) af affald (artikel 3).
2. Forbud mod anden udledning i vandmiljøet af fast og stærkt syreholdigt affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender enten sulfatprocessen eller chloridprocessen (artikel 4, litra a og b).
3. Forbud mod anden udledning i vandmiljøet af restprodukter fra affaldsbehandling fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen (artikel 4, stk. a).
4. Dato for nedsættelse af visse grænseværdier for den samlede mængde chlorid pr. ton produceret titandioxid, som må findes i svagt syreholdigt affald, restprodukter fra affaldsbehandling og neutraliseret affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen (artikel 5, litra b).
5. Dato, hvor medlemsstater, der står over for større teknisk-økonomiske vanskeligheder skal have forelagt Kommissionen et program for nedbringelse af den samlede mængde sulfat pr. ton produceret titandioxid, som må findes i svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen (artikel 6).

- 31. december 1993 (31.12.1992 i det annullerede direktiv 89/428/EØF)

Dato for nedsættelse af den samlede mængde sulfat pr. ton produceret titandioxid, som må findes i Øvvangsyreholdigt affald og neutraliseret affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen (artikel 5, litra a)

- 31. december 1994 (som i det annullerede direktiv 89/428/EØF)

Afslutning på den periode, hvor der kan undtages fra kravet om nedsættelse af den samlede mængde sulfat pr. ton produceret titandioxid, som må findes i svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald (kun sulfatprocessen) (artikel 6).

B. Udledning i luften

Tidsplanen fremgår af artikel 8 i det foreliggende forslag:

- 31. januar 1993 (31.12.1989 i det annullerede direktiv 89/428/EØF)

Dato for nedsættelse af visse værdier for udledninger af støv og chlor fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen (artikel 8, stk. 1, litra b, nr. i) og ii)).

- 31. december 1993 (31.12.1990 i det annullerede direktiv 89/428/EØF)

Dato for nedsættelse af visse værdier for udledning af støv fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen (artikel 8, stk. 1, litra a, nr. i).

- 1. januar 1995 (som i det annullerede direktiv 89/428/EØF)

Dato for nedsættelse af visse værdier for udledning af SO₂, der hidrører fra forbrændings- og kalcineringsstrinnet ved fremstilling af titandioxid, fra eksisterende industri anlæg, som anvender sulfatprocessen (artikel 8, stk. 1, litra a, nr. II).

Medlemsstaternes muligheder for at udskyde anvendelsen af nogle af bestemmelserne, navnlig dem i artikel 5 og artikel 7, stk. 2, i det annullerede direktiv 89/428/EØF om udledning i vandmiljøet, er ikke medtaget i det foreliggende forslag, da de ikke længere har nogen berettigelse.

Ifølge de nævnte bestemmelser kunne medlemsstaterne udskyde anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3 og artikel 6, litra b i direktiv 89/428/EØF og bestemmelserne i artikel 4 (hvortil Kommissionen kunne give yderligere 6 måneders frist) til den 31. december 1992, forudsat at de senest den 31. december 1989 havde forelagt Kommissionen et program for effektiv nedbringelse af forureningen.

Da ingen af medlemsstaterne har benyttet denne undtagelsesbestemmelse i det gamle direktiv, og da desuden henholdsvis 10 og 11 medlemsstater havde erklæret ikke at ville benytte denne bestemmelse, er sådanne bestemmelser ikke længere nødvendige.

Til gengæld er undtagelsesbestemmelserne i artikel 7, stk. 1, i direktiv 89/428/EØF videreført i artikel 6 i det foreliggende forslag.

Forslag til

RADETS DIREKTIV

om fastsættelse af nærmere regler for indbyrdes tilnærmelse af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien med henblik på at bringe den til ophør

RADET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽³⁾,
og

ud fra følgende betragtninger:

Domstolen har ved dom af 11. juni 1991⁽⁴⁾ ophævet Rådets direktiv 89/428/EØF af 21. juni 1989 om fastsættelse af nærmere regler for indbyrdes tilnærmelse af programmer for nedbringelse af forureningen fra affald fra titandioxidindustrien med henblik på at bringe den til ophør⁽⁵⁾, som følge af anvendelse af et forkert retsgrundlag;

(1) EFT nr.

(2) EFT nr.

(3) EFT nr.

(4) Dom af 11. juni 1991, sag C 300/89, Kommissionen mod Rådet (endnu ikke offentliggjort).

(5) EFT nr. L 201 af 14.7.1989, s.56.

det retstomme rum, som er opstået på grund af ophævelsen af direktivet, kan have negativ indflydelse såvel på miljøet som på konkurrenceforholdene i titandioxidsektoren, og den materielle situation, som det annullerede direktiv 89/428/EØF havde skabt, bør genoprettes;

dette direktiv har til formål at tilnærme medlemsstaternes bestemmelser om produktionsforholdene for titandioxid til hinanden, således at konkurrencen mellem sektorens forskellige producenter ikke længere forvrides, og der sikres miljøbeskyttelse på højt niveau;

for industri anlæg, der eksisterede den 20. februar 1978, skal medlemsstaterne i overensstemmelse med Rådets direktiv 78/176/EØF af 20. februar 1978 om affald fra titandioxidindustrien⁽⁶⁾, senest ændret ved direktiv 83/29/EØF⁽⁷⁾, særlig artikel 9, udarbejde programmer for gradvis nedbringelse af forureningen fra affald fra disse anlæg med henblik på at bringe denne til ophør;

i disse programmer fastsættes de generelle mål til nedbringelse af forureningen fra flydende, fast og luftformigt affald, som skulle nås pr. 1. juli 1987; programmerne skal fremsendes til Kommissionen, således at den kunne forelægge passende forslag for Rådet om harmonisering heraf for så vidt angår nedbringelse af forureningen med henblik på at bringe den til ophør og forbedre konkurrencevilkårene for titandioxidindustrien;

for at beskytte vandmiljøet bør dumpning af affald og udledning af visse typer affald, særlig fast og stærkt syreholdigt affald, forbydes, og udledningen af andre typer affald, særlig svagt syreholdigt og neutraliseret affald, bør gradvis nedbringes;

(6) EFT nr. L 54 af 25.2.1978, s.19.

(7) EFT nr. L 32 af 3.2.1983, s.28.

de gamle industrivirksomheder bør anvende teknik, der er egnet til behandling af affald, således at målene nås inden for de fastsatte frister;

Installation af sådan teknik til behandling af svagt surt og neutraliseret affald fra visse virksomheder kan medføre tekniske og økonomiske vanskeligheder; medlemsstaterne bør derfor kunne udsætte gennemførelsen af de forskellige bestemmelser på betingelse af, at der udarbejdes og forelægges Kommissionen et program for effektiv nedbringelse af forureningen; hvis medlemsstaterne har særlige vanskeligheder, bør Kommissionen kunne forlænge de relevante tidsfrister;

med hensyn til udledning af visse typer affald bør medlemsstaterne kunne anvende kvalitetsmålsætninger på en sådan måde, at resultaterne i alle henseender svarer til dem, der opnås ved hjælp af grænseværdier; denne overensstemmelse bør påvises i et program, der skal forelægges Kommissionen;

uden tilsidesættelse af de forpligtelser, der påhviler medlemsstaterne i henhold til Rådets direktiv 80/779/EØF af 15. juli 1980 om grænseværdier og vejledende værdier for luftkvaliteten med hensyn til svovldioxid og svævestøv⁽⁸⁾, senest ændret ved direktiv 89/427/EØF⁽⁹⁾, og Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industri anlæg⁽¹⁰⁾, bør luftkvaliteten beskyttes ved at fastsætte passende emissionsnormer for luftformige udledninger fra titandioxidindustrien;

for at kontrollere den effektive gennemførelse af foranstaltningerne bør medlemsstaterne føre tilsyn med hver enkelt virksomheds faktiske produktion;

alt affald fra titandioxidindustrien bør, hvor det er teknisk og økonomisk muligt, undgås eller genanvendes, og genanvendelse eller bortskaffelse af sådant affald bør ske uden fare for den menneskelige sundhed eller miljøet -

(8) EFT nr. L 229 af 30.8.1990, s.30.

(9) EFT nr. L 201 af 14.7.1989, s.53.

(10) EFT nr. L 188 af 16.7.1984, s.20.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I overensstemmelse med artikel 9, stk. 3, i direktiv 78/176/EØF fastsættes i nærværende direktiv de nærmere regler for harmonisering af programmer for nedbringelse af forurening fra affald fra eksisterende industrianlæg med henblik på at bringe denne til ophør og for at forbedre konkurrencevilkårene for titandioxidindustrien.

Artikel 2

1. I dette direktiv forstås

a) for så vidt angår sulfatprocessen:

- ved "fast affald":

- uopløselige malmrester, som ikke reagerer med svovlsyre under fremstillingsprocessen

- Jernvitriol, dvs. krystalliseret ferrosulfat ($\text{FeSO}_4 \cdot 7\text{H}_2\text{O}$)

- ved "stærkt syreholdigt affald":

moderlud, der opstår i filtreringsfasen efter hydrolyse af titanylsulfatopløsningen. Hvis sådan moderlud bringes i forbindelse med svagt syreholdigt affald, som samlet indeholder over 0,5% fri svovlsyre samt forskellige tungmetaller⁽¹¹⁾, skal lud og affald tilsammen betragtes som stærkt syreholdigt affald

(11) Stærkt syreholdigt affald, der er blevet fortyndet, indtil det indeholder højst 0,5% fri svovlsyre, er ligeledes omfattet af denne definition.

- ved "restprodukter fra affaldsbehandling":

filtrersalte, slam og flydende affald, der opstår ved behandling (koncentrering eller neutralisering) af stærkt syreholdigt affald, og som indeholder forskellige tungmetaller, men ikke neutraliserede og filtrerede eller dekanterede restprodukter, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som inden enhver fortynding har en pH-værdi på over 5,5

- ved "svagt syreholdigt affald":

vaskevand, kølevand og kondensater samt andet slam og flydende affald, der ikke omfattes af ovennævnte definitioner, og som indeholder højst 0,5% fri svovlsyre

- ved "neutraliseret affald":

alle væsker, som har en pH-værdi på over 5,5, kun indeholder spor af tungmetaller, og som fremstilles direkte ved filtrering eller dekantering af stærkt eller svagt syreholdigt affald efter behandling med henblik på at reducere syreindholdet og indholdet af tungmetaller

- ved "støv":

støv af en hvilken som helst art, der hidrører fra produktionsanlæg, herunder navnlig malm- og pigmentstøv

- ved "SO_x":

luftformigt svovldioxid og svovltriioxid, der hidrører fra de forskellige trin i fremstillingsprocessen og de interne affaldsbehandlingsprocesser, herunder også syreblærer

b) for så vidt angår chloridprocessen:

- ved "fast affald":

- uopløselige malmrester, som ikke reagerer med chlor under fremstillingsprocessen

- metalchlorid og metalhydroxid (filterstof), der opstår i fast form ved fremstillingen af titantetrachlorid

- koksrester, som opstår ved fremstillingen af titantetrachlorid

- ved "stærkt syreholdigt affald":

affald, der indeholder over 0,5% fri saltsyre samt forskellige tungmetaller⁽¹²⁾

- ved "restprodukter fra affaldsbehandling":

filtrersalte, slam og flydende affald, der opstår ved behandling (koncentrering eller neutralisering) af stærkt syreholdigt affald, og som indeholder forskellige tungmetaller, men ikke neutraliserede og filtrerede eller dekanterede restprodukter, som kun indeholder spor af tungmetaller, og som inden enhver fortynding har en pH-værdi på over 5,5

- ved "svagt syreholdigt affald":

vaskevand, kølevand og kondensater samt andet slam og flydende affald, der ikke omfattes af ovennævnte definitioner, og som indeholder højst 0,5% fri saltsyre

(12) Stærkt syreholdigt affald, der er blevet fortyndet, indtil det indeholder højst 0,5% fri svovlsyre, er ligeledes omfattet af denne definition.

- ved "neutraliseret affald":

alle væsker, som har en pH-værdi på over 5,5, kun indeholder spor af tungmetaller, og som fremstilles direkte ved filtrering eller dekantering af stærkt eller svagt syreholdigt affald efter behandling med henblik på at reducere surheden og indholdet af tungmetaller

- ved "støv":

støv af en hvilken som helst art, der hidrører fra produktionsanlæg, herunder navnlig malm-, pigment- og koksstøv

- ved "chlor":

gasformigt chlor, der hidrører fra de forskellige trin i fremstillingsprocessen

c) for så vidt angår sulfatprocessen eller chloridprocessen:

- ved "dumpning":

enhver forsætlig udledning i indre overfladevande, indre kystfarvande, territorialfarvande eller i åbent hav af stoffer og materialer fra skibe og luftfartøjer⁽¹³⁾.

2. De udtryk, der er defineret i direktiv 78/176/EØF, har samme betydning i nærværende direktiv.

(13) Ved "skibe og luftfartøjer" forstås søgående fartøjer og luftbårne fartøjer af hvilken som helst art, herunder også luftpudefartøjer, selvdrevne og ikke selvdrevne fartøjer samt faste eller flydende platforme.

Artikel 3

Dumping af alt fast affald, alt stærkt syreholdigt affald, alle restprodukter fra affaldsbehandling, alt svagt syreholdigt affald eller neutraliseret affald, der omhandles i artikel 2, er forbudt fra den 31. januar 1993.

Artikel 4

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udlledning af affald i indre overfladevande, indre kystfarvande, territorialfarvande og i åbent hav forbydes:

a) for så vidt angår fast affald, stærkt syreholdigt affald og restprodukter fra affaldsbehandling fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

- fra den 31. januar 1993 i alle ovennævnte vandområder

b) for så vidt angår fast affald og stærkt syreholdigt affald fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

- fra den 31. januar 1993 i alle ovennævnte vandområder.

Artikel 5

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udlledning af affald nedbringes i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

a) fra eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

- svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald nedbringes pr. 31. december 1993 i alle vandområder til en værdi på højst 800 kg samlet mængde sulfat pr. ton produceret titandioxid (dvs. svarende til de SO_4 -ioner, der findes i fri svovlsyre og i metalsulfaterne)

b) fra eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

- svagt syreholdigt affald, restprodukter fra affaldsbehandling og neutraliseret affald nedbringes pr. 31. januar 1993 i alle vandområder til følgende værdier af samlet mængde chlorid pr. ton produceret titandioxid (dvs. svarende til de Cl -ioner, der findes i fri saltsyre og i metalchloriderne):

- 130 kg, når der anvendes naturligt rutil
- 228 kg, når der anvendes syntetisk rutil
- 450 kg, når der anvendes slagge.

Såfremt virksomheden anvender mere end én type malm, gælder værdierne i forhold til mængden af de anvendte malmtyper.

Artikel 6

Undtagen for så vidt angår indre overfladevande kan medlemsstaterne forlænge den i artikel 5, litra a), anførte frist til senest den 31. december 1994, hvis større teknisk-økonomiske vanskeligheder kræver det, og på den betingelse, at der senest den 31. januar 1993 forelægges Kommissionen et program for en effektiv nedbringelse af udledning af dette affald. Et sådant program skal gøre det muligt at nå følgende grænseværdi pr. ton produceret titandioxid på den angivne dato:

- svagt syreholdigt affald og neutraliseret affald: 800 kg den 31. december 1994.

Senest tre måneder efter meddelelsen af dette direktiv underrettes Kommissionen⁽¹⁴⁾ om sådanne tilfælde, som den skal høres om. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater.

Artikel 7

1. For så vidt angår kravene i artikel 5 kan medlemsstaterne vælge at anvende kvalitetsmålsætninger med dertil passende grænseværdier på en sådan måde, at de har samme indvirkning på miljøbeskyttelse og konkurrenceforvridning som de i dette direktiv fastsatte grænseværdier.
2. Hvis en medlemsstat vælger at anvende kvalitetsmål, forelægger den Kommissionen et program⁽¹⁴⁾, der viser, at foranstaltningernes virkninger med hensyn til miljøbeskyttelse og modvirkning af konkurrenceforvridning svarer til virkningen af grænseværdierne på de tidspunkter, hvor disse grænseværdier anvendes i overensstemmelse med artikel 5.

Dette program forelægges Kommissionen mindst seks måneder, før medlemsstaten foreslår anvendelse af kvalitetsmålene.

En vurdering af dette program foretages af Kommissionen i overensstemmelse med fremgangsmåderne i artikel 10 i direktiv 78/176/EØF.

Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udledninger i luften nedbringes i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

(14) Sådan underretning sker inden for rammerne af artikel 14 i direktiv 78/176/EØF eller separat, hvis omstændighederne fordrer det.

a) for så vidt angår eksisterende industrianlæg, som anvender sulfatprocessen:

- i) nedbringes udledningerne for så vidt angår støv pr. 31. december 1993 til en værdi på højst 50 mg/Nm^3 ⁽¹⁵⁾ fra større kilder og højst 150 mg/Nm^3 ⁽¹⁵⁾ fra andre kilder⁽¹⁶⁾
- ii) nedbringes udledningerne for så vidt angår SO_x , der hidrører fra forbrændings- og kalcineringsstrinnet ved fremstilling af titandioxid, pr. 1. januar 1995 til en værdi på højst 10 kg SO_2 -ækvivalenter pr. ton produceret titandioxid
- iii) skal medlemsstaterne kræve, at der installeres midler til at forhindre emissionen af syreblærer
- iv) må anlæg til koncentration af affaldssyrer ikke udlede mere end $500 \text{ mg/Nm}^3 \text{ SO}_x$ beregnet som SO_2 -ækvivalenter⁽¹⁷⁾
- v) skal anlæg til brænding af salte, der er frembragt ved affaldsbehandling, råde over den bedst tilgængelige teknologi, der ikke medfører urimelige omkostninger, med henblik på at nedbringe SO_x -emissioner

b) for så vidt angår eksisterende industrianlæg, som anvender chloridprocessen:

- i) nedbringes udledningerne for så vidt angår støv pr. 31. januar 1993 til en værdi på højst 50 mg/Nm^3 ⁽¹⁵⁾ fra større kilder og på højst 150 mg/Nm^3 ⁽¹⁵⁾ fra andre kilder⁽¹⁶⁾

(15) Kubikmeter ved en temperatur på 273 K og et tryk på 101,3 KPa.

(16) Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om de mindre kilder, der ikke er omfattet af deres måling.

(17) Med hensyn til nye koncentrationsprocesser kan Kommissionen godkende en anden værdi, hvis medlemsstaterne kan påvise, at de ikke råder over teknikker, der gør det muligt at nå denne standard.

ii) nedbringes udledningerne for så vidt angår chlor pr. 31. januar 1993 til en daglig gennemsnitskoncentration på højst 5 mg/Nm³(18) og må ikke overstige 40 mg/Nm³ på noget tidspunkt.

2. Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke direktiv 80/779/EØF.
3. Kontrolproceduren for referencemålinger for udledning af SO_x i atmosfæren er beskrevet i bilaget.

Artikel 9

Medlemsstaterne kontrollerer de i artikel 5, 7 og 8 anførte værdier og den deri foreskrevne nedbringelse i forhold til hvert anlægs faktiske produktion.

Artikel 10

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alt affald fra titandioxidindustrien og navnlig affald, som er undergivet forbud mod udledning eller dumpning i vand eller udledning i luften

- begrænses mest muligt eller genanvendes, hvis dette er teknisk muligt og økonomisk forsvarligt
- genanvendes eller bortskaffes, hvis dette kan ske uden risiko for den menneskelige sundhed eller fare for miljøet.

Det samme gælder affald, som opstår ved genanvendelse eller behandling af ovennævnte affald.

(18) Det anses, at disse værdier svarer til et maksimum på 6 g/ton produceret titandioxid.

Artikel 11

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige bestemmelser for senest den 31. Januar 1993 at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 12

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

BILAG

**Kontrolprocedure for referencemålinger
for udledning af luftformigt SO_x**

Mængderne af SO₂ og SO₃ samt syreblærer i SO₂-ækvivalenter, som uledes fra bestemte anlæg, beregnes på grundlag af det luftvolumen, der uledes under de specifikke operationer, og det gennemsnitlige målte indhold af SO₂ og SO₃ i denne periode. Bestemmelsen af luftstrømmen og indholdet af SO₂ og SO₃ bør foretages under samme temperatur- og fugtighedsforhold.

ISSN 0254-1459

KOM(91) 358 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

14

Katalognummer : CB-CO-91-503-DA-C

ISBN 92-77-77462-2

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg